

ICCJ – Acțiune pentru îndreptarea unor pretinse erori și operarea unor modificări în evidențele, hărțile și planurile cadastrale utilizate în procedura de stabilire a liniei de hotar dintre două unități administrativ-teritoriale

Legislație relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 8 alin. (1)

Legea nr. 2/1968

Legea nr. 215/2001

Legea nr. 7/1996

Este admisibilă pe calea contenciosului administrativ acțiunea prin care se urmărește îndreptarea unor pretinse erori și operarea unor modificări în evidențele, hărțile și planurile cadastrale utilizate în procedura de stabilire a liniei de hotar dintre două unități administrativ – teritoriale, refuzul efectuării unor operațiuni administrative fiind circumscris prevederilor art. 8 alin. (1) teza finală din Legea nr. 554/2004, care, definind obiectul acțiunii în contencios administrativ, are în vedere și ipoteza refuzului de

efectuare a unei anumite operațiuni necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.

Decizia nr. 1204 din 21 februarie 2013

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Bacău la data de 18.07.2011, reclamantul Municipiul Onești, prin primar, a chemat în judecată pârâții Ministerul Administrației și Internelor (*denumit în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, „MAI”*), Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară (*denumită în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, „ANCPI”*), Centrul Național de Geodezie, Cartografie, Fotogrammetrie și Teledetecție (*denumit în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, „CNGCFT”*), Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bacău (*denumit în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, „OCPI Bacău”*) și Comuna Cașin pentru ca acestea să fie obligate la:

- îndreptarea erorilor din evidențele deținute și folosite de acestea privind limita administrativ-teritorială a municipiului Onești cu comuna Cașin, în zona denumită alternativ Andreeșești/Andrieșești/Andrășești;

- corectarea actelor, respectiv a hărților și planurilor cadastrale făcute de aceste autorități cu încălcarea art. 73 alin. (3) lit. o) din Constituție, a Legii nr. 2/1968 și a H.C.M. nr. 1131/1968;

- soluționarea litigiului apărut pe granița administrativă a municipiului Onești cu comuna Cașin (conform procesului-verbal nr. 67/2011 al O.C.P.I. Bacău) cu respectarea limitelor stabilite prin Legea nr. 2/1968 și H.C.M. nr. 1131/1968.

Reclamanta a precizat că acțiunea are ca obiect o obligație de a face, fiind întemeiată pe dispozițiile art.73 alin.(3) lit.o) din Constituția României, respectiv obligația de a respecta delimitarea administrativ-teritorială stabilită prin Legea nr.2/1968, completată conform H.C.M. nr.1131/1968 și

dovedită de Municipiul Onești prin hărți oficiale întocmite de autoritățile special desemnate în diferite momente istorice.

Ulterior a formulat precizări referitoare la obiectul acțiunii și la natura litigiului, în sensul că a solicitat ca autoritățile pârâte să fie obligate, în virtutea atribuțiilor care le-au fost stabilite prin acte normative, la întreținerea și gestionarea corectă a limitelor administrativ-teritoriale, materializate prin hărți și planuri cadastrale, în format analogic sau digital.

În motivarea acțiunii și a precizărilor la acțiune, reclamantul a susținut următoarele:

Cu ocazia procedurilor de identificare și recunoaștere a hotarului dintre Municipiul Onești și Comuna Cașin, inițiate în aplicarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr.259/2010, s-a constatat o necorelare între hărțile din perioada 1956-1977 și planurile cadastrale actuale ale celor două unități administrativ-teritorială, acestea având înscrisă în limita administrativ-teritorială a comunei Cașin o suprafață de aproximativ 210 ha aparținând Municipiului Onești.

După efectuarea procedurilor de mediere, prin procesul-verbal nr.67 din 26.01.2011 al OCPI Bacău, limita administrativ-teritorială între cele două unități administrativ-teritoriale a fost declarată în litigiu. În vederea soluționării litigiului s-a adresat Instituției Prefectului județul Bacău, Consiliului județean Bacău și pârâților.

Litigiul privind limita administrativ-teritorială este determinat de existența neconcordanțelor între datele analogice din documentația cadastrală deținută de municipiul Onești – cu referire la planul cadastral L-35-66-B-c-1 aerografiat în anul 1956, harta județului Bacău din anul 1973 întocmită de Institutul de Geodezie, Fotogrammetrie, Cartografie și Organizarea Teritoriului, harta județului

Bacău, scara 1/325000 din anul 1977 editată de același institut – și cele prezentate de comuna Cașin și preluate în evidența electronică a ANCPI/OCPI.

Începând cu planul cadastral aferent anului 1962 și până la Harta județului Bacău din anul 1977 este prevăzută aceeași linie de hotar, iar de la adoptarea Legii nr.2/1968 nu au mai fost adoptate acte normative care să ateste limite administrativ-teritorială diferite pentru municipiul Onești.

Din analiza actelor transmise de OCPI Bacău a reieșit că s-au folosit alte evidențe decât cele stabilite prin hărțile oficiale, modificările făcute în evidențele OCPI/ANCPI fără o bază legală echivalează cu o modificare a limitelor administrativ-teritoriale ale municipiului Onești prin încălcarea Constituției, a legilor în vigoare și a dreptului de proprietate al municipiului Onești.

Prin întâmpinările depuse la dosar, pârâții Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară și Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bacău au invocat excepția lipsei calității lor procesuale pasive și excepția inadmisibilității acțiunii.

În susținerea primei excepții, pârâții au invocat dispozițiile pct.4.3.4. din Normele tehnice pentru introducerea cadastrului general aprobate prin Ordinul ministrului administrației și internelor nr.534/2001, și au arătat că stabilirea limitelor administrativ-teritoriale revine reprezentărilor celor două unități administrativ-teritoriale.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității acțiunii, pârâții au invocat dispozițiile art.2 alin.1 lit.c) din Legea nr. 554/2004 și ale art.22 din Legea nr.215/2001, precum și atribuțiile lor de coordonare a acțiunii de recunoaștere și identificare a hotarelor unităților administrativ-teritoriale la nivel național, activitate realizată de comisiile numite de prefect în temeiul art.10 alin.2 din Legea nr.7/1996. O astfel

de acțiune este necesară întrucât Legea nr.2/1968 nu conține și o anexă grafică în care să figureze hotarele fiecărei unități administrativ-teritoriale, având rolul doar de identificare și recunoaștere reciprocă de către unitățile administrativ-teritoriale a hotarelor existente, așa cum se regăsesc în partea descriptivă a Legii nr.2/1968 și nu una de stabilire de noi limite administrative.

Pe fondul cauzei, pârâții au susținut că acțiunea este neîntemeiată.

Pârâtul MAI a invocat excepția lipsei calității sale procesual pasive și excepția inadmisibilității acțiunii.

În privința primei excepții, pârâtul MAI a invocat dispozițiile pct.4.2.2. și pct.4.3.4. din Normele tehnice aprobate prin Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 534/2001, a expus cadrul legal în domeniul activității de cadastru și publicitate imobiliară și a indicat instituțiile implicate în procedura de delimitare a unităților administrativ-teritoriale, invocând, totodată, dispozițiile art.5¹ din Legea nr.351/2011, ale art.2 alin. (2) din Legea nr.340/2004, ale art.4 alin.(1) din O.U.G. nr.30/2007, arătând că Ministerul Administrației și Internelor și autoritățile administrației publice locale implicate în procedura de delimitare a limitelor unităților administrativ-teritoriale nu există raporturi de subordonare.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității acțiunii, pârâtul MAI a arătat, în esență, că acțiunea de identificare și recunoaștere a hotarelor unităților administrativ-teritoriale nu are rolul de stabilire a unor noi limite administrative, iar hotarele unităților administrativ-teritoriale sunt delimitate și marcate de către comisia de delimitare stabilită prin ordin al prefectului. În prezent, sigurele limite recunoscute sunt cele din documentele aflate în arhiva OCPI Bacău. Deoarece acest hotar administrativ este reprezentat în evidențele oficiale (planuri și registre

cadastrale) începând cu anul 1973, restul documentelor și argumentelor prezentate de reclamant pot fi utilizate pentru proiectul de modificare a acestei limite cu respectarea Legii nr.215/2001. Astfel fiind, actul atacat prin acțiune nu reprezintă un act administrativ în sensul art.2 alin.(1) lit.c) din Legea nr. 554/2004.

Pârâtul CNGCFT a invocat excepția necompetenței materiale a Curții de Apel Bacău, susținând că Centrul funcționează în subordinea ANCPI, astfel că nu sunt incidente normele de competență ale art.3 pct.1 C.proc.civ.

Actele contestate de reclamant nu sunt acte administrative în sensul dispozițiilor art.1 și art.2 din Legea nr.554/2004, din perspectiva dispozițiilor legislației specifice, ale art.10 alin.(2) din Legea nr. 7/1996 coroborate cu prevederile pct.4.1.1 și pct.4.3 din Normele tehnice aprobate Ordinul nr.534/2001 având natura unor documente sau acte tehnice preliminare unor acte juridice.

Pârâtul CNGCFT a invocat și excepția inadmisibilității acțiunii pentru neîndeplinirea procedurii prealabile prevăzute de art. 7 din Legea nr. 554/2004 și art. 109 C.proc.civ. Totodată, pârâtul a susținut că, prin acțiunea formulată, reclamanta tinde la modificarea limitelor teritoriale, cerere care este inadmisibilă având în vedere dispozițiile art. 10 alin. (2) și (3) din Legea nr. 7/1996.

Pârâtul CNGCFT a invocat, de asemenea, excepția lipsei calității sale procesuale pasive, motivată de faptul că nu a emis niciun act administrativ și nici nu a încheiat acte administrative neavând, conform art.14 din H.G. nr.1210/2004, atribuții de delimitare cadastrală a unităților administrativ-teritoriale.

Pe fondul cauzei, pârâtul a susținut că nu are competență în privința cererilor reclamantului, în cazul litigiilor determinate de stabilirea liniei de hotar între unitățile

administrativ-teritoriale fiind aplicabile dispozițiile pct. 4.2.20 din anexa la Ordinul nr. 534/2001.

Pârâta Comuna Cașin a invocat excepția inadmisibilității acțiunii și netemeinicia acesteia.

Prin sentința civilă nr.211 din 30 noiembrie 2011, Curtea de Apel Bacău, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins excepția necompetenței materiale a curții de apel, invocată de pârâtul Centrul de Geodezie, Cartografie, Fotogrammetrie și Teledetecție, a admis excepția inadmisibilității invocată de pârâți și, în consecință, a respins, ca inadmisibilă, acțiunea, astfel cum a fost precizată de către reclamantul Municipiul Onești.

În esență, Curtea de apel a reținut următoarele:

1. Cu privire la excepția necompetenței materiale invocată de pârâtul CNGCFT

Conform art.12 din H.G. nr.1210/2004 privind organizarea și funcționarea ANCPI prevede că, CNGCFT funcționează ca instituție publică, cu personalitate juridică, în subordinea ANCPI, fiind o instituție publică centrală, astfel încât chemarea sa în judecată determină, potrivit art.10 alin.(1) din Legea nr. 554/2004 și art.3 pct.1 C.proc.civ., competența materială în primă instanță a curții de apel. Dacă ceea ce a solicitat reclamantul privește acte administrative a căror emitere intră în competența pârâtei – or a pârâților – este o chestiune care vizează admisibilitatea acțiunii ori calitatea procesuală pasivă, iar nu competența instanței.

2. Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii

Principiul disponibilității impune ca examinarea acestei excepții să se facă în raport cu ceea ce a cerut reclamantul prin cele trei capete de cerere, iar nu cu ceea ce ar fi putut constitui obiectul analizei instanței de contencios administrativ investite cu o acțiune născută ca urmare a

litigiului dintre reclamant și pârâta Comuna Cașin privind delimitarea administrativ-teritorială.

Obiectul acțiunii, astfel cum a fost calificat de către reclamant, respectiv obligația de a respecta delimitarea administrativ-teritorială stabilită în baza Legii nr. 2/1968, nu poate fi circumscris niciuneia dintre situațiile prevăzute de art.8 alin.(1) din Legea nr. 554/2004. Însă, cele trei capete de cerere ale acțiunii, cu precizarea referitoare la primul capăt de cerere, se încadrează în dispozițiile finale ale textului menționat, ceea ce solicită reclamantul având natura unor operațiuni administrative cu caracter tehnic, operațiuni care, în viziunea reclamantului, ar fi de natură să-i protejeze un drept care i-a fost recunoscut prin Legea nr. 2/1968. În raport de ceea ce reprezintă capetele de cerere care reprezintă petitul acțiunii, pârâții ANCPI ȘI OCPI Bacău au calitate procesuală pasivă, căci aceste autorități gestionează evidențele în care reclamantul solicită a fi îndreptate pretensele erori.

Chiar dacă acțiunea, prin capetele sale de cerere, se circumscrie tezei finale a art.8 alin.(1) din Legea nr.554/2004, acestea au caracter accesoriu față de o eventuală cerere de constatare a limitei administrativ-teritoriale dintre Municipiul Onești și Comuna Cașin, cerere în care, într-adevăr, ar avea calitate procesuală doar cele două unități administrativ-teritoriale.

Legea nr. 2/1968 nu conține și o anexă grafică în care să figureze hotarele fiecărei unități administrativ-teritoriale, astfel încât obligarea pârâtelor să efectueze operațiuni care vizează tocmai această reprezentare grafică nu poate fi făcută independent de stabilirea în teren a delimitării administrativ-teritoriale dintre cele două unități administrativ-teritoriale.

Atât Legea administrației publice nr.215/2001, prin art. 22, cât și Legea cadastrului și publicității imobiliare nr.7/1996,

prin art. 10 alin. (2) și (3), operează cu două noțiuni diferite în privința limitelor administrativ-teritorială: delimitarea unităților administrativ-teritoriale și respectiv, modificarea limitelor unităților administrativ-teritoriale, cu privire la această din urmă operațiune dispozițiile menționate excluzând competența instanțelor de judecată prin aceea că prevăd că orice modificare a limitelor teritoriale se stabilește prin lege.

Referindu-se expres la „limitelor recunoscute” de către unitățile administrativ-teritoriale și prevăzând în ce constă operațiunea de delimitare, art.10 alin.(2) din Legea nr.7/1996 a fost conceput de legiuitor doar cu rol de identificare și recunoaștere reciprocă de către unitățile administrativ-teritoriale a hotarelor existente, așa cum se regăsesc în partea descriptivă a Legii nr.2/1968, iar nu scopul de stabilire de noi limite administrative care, în fapt, semnifică o modificare a acestor limite.

În aplicarea Legii nr.7/1996, prin Ordinul ministrului administrației publice nr.534/2001 au fost aprobate Normele tehnice pentru introducerea cadastrului general. Potrivit pct.4.1. din Normele tehnice, delimitarea cadastrală este definită ca fiind „operațiunea de bază prin care se *identifică, se măsoară la teren și se oficializează limitele* unităților administrativ-teritoriale, conținând punctele de frângere și traseele hotarului unei unități administrativ-teritoriale, precum și limitele intravilanelor din respectiva unitate administrativ-teritorială”. Teza ultimă a acestui text prevede delimitarea cadastrală ca o condiție prealabilă, obligatorie și necesară pentru începerea lucrărilor de introducere a cadastrului general pe o unitate administrativ-teritorială.

La pct.4.1.2. se prevede că stabilirea liniei de hotar se face în conformitate cu prevederile Legii nr.2/1968, conform planurilor urbanistice generale întocmite și aprobate potrivit prevederilor legale, iar în cazul în care nu s-au aprobat

planuri urbanistice generale, limitele intravilanelor vor fi cele existente la 1 ianuarie 1990, conform Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare.

Operațiunile de delimitare cadastrală sunt prevăzute la pct.4.2.1. din Normele tehnice, iar, în cauză, doar o parte dintre aceste operațiuni au fost realizate, respectiv cele de la lit.a) și b) teza I, astfel cum rezultă din procesul-verbal nr.67 din 26.01.2011. Din acest act rezultă că tronsonul contestat după mediere de către reclamant este cel folosit în prezent pentru recepția documentațiilor cadastrale – fapt conform prevederilor pct. 4.2.20 lit. d) – și că tronsonul contestat de pârâta comuna Cașin este cel pretins de reclamant conform planului cadastral L-35-66-B-c-1 aerografiat în anul 1956, plan care nu poate fi reținut având în vedere aceleași dispoziții (pct.4.2.20) și împrejurarea că reprezintă un document anterior reorganizării teritoriale realizate prin Legea nr. 2/1968.

La pct.4.2.20 se prevede că, în cazul existenței neînțelegerilor între vecini la stabilirea liniei de hotar, iar membrii comisiei nu pot rezolva neînțelegerile, litigiul se consemnează în documentele de delimitare cadastrală, conform prevederilor pct.4.2.20 lit.a)–f). La lit.d) se prevede că, până la rezolvarea litigiului, suprafața disputată va fi inclusă în suprafața calculată a teritoriului nominalizat de OCPI, iar la lit.f) se dispune că, după soluționarea litigiului, se reface documentația cadastrală și se vor materializa cu borne punctele de hotar de pe varianta acceptată.

Aplicarea acestor dispoziții în cauza pendinte împiedică instanța să dispună ca, în legătură cu suprafața în litigiu, evidențele gestionate de pârâți să fie corectate conform celor pretinse de reclamant mai înainte de a se fi soluționat litigiul dintre reclamant și Comuna Cașin cu privire la stabilirea liniei de hotar, litigiu în care doar aceste două părți ar avea calitate procesuală.

Așadar, pârâții – instituții și autorități publice – nu pot fi obligați să efectueze niște operațiuni administrative, în sensul solicitat de reclamant, în evidențele pe care le gestionează, mai înainte de a se soluționa litigiul principal referitor la stabilirea liniei de hotar dintre cele Municipiul Onești și Comuna Cașin. Astfel cum se dispune la pct.4.2.20 lit.f), doar după soluționarea litigiului, se reface documentația cadastrală și se vor materializa cu borne punctele de hotar de pe varianta acceptată.

În consecință, acțiunea reclamantului, care pretinde ca pârâții să fie obligați să respecte o delimitare administrativ-teritorială conform unei variante pe care doar această parte susține că este conformă legii și realității istorice – iar nu pe calea unei acțiuni prin care să se stabilească pe bază de acte și expertiză tehnică linia de hotar – este inadmisibilă.

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive, instanța a reținut că aceasta nu va mai fi analizată în mod distinct având în vedere soluția pronunțată și considerentele expuse..

Împotriva sentinței civile a Curții de Apel Bacău, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a declarat recurs reclamantul Municipiul Onești, formulând critici în temeiul art. 304 pct. 9 și art. 304¹ C.proc.civ.

În motivarea căii de atac, recurentul reclamant a arătat că hotărârea primei instanțe a fost pronunțată cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la organizarea administrativ – teritorială a municipiilor, orașelor și comunelor din județul Bacău.

Sub aspectul inadmisibilității, reținute de prima instanță ca motiv de respingere a acțiunii, recurentul reclamant a reamintit temeiurile de drept și obiectul acțiunii sale, arătând că instanța a ignorat cu desăvârșire capătul de

cerere prin care a solicitat obligarea pârâtelor la soluționarea litigiului apărut pe granița administrativă a municipiului Onești cu comuna Cașin (conform procesului-verbal nr.67 din 26.01.2011 al OCPI Bacău), cu respectarea limitelor stabilite prin Legea nr.2/1968 și a Hotărârii Consiliului de Miniștri nr. 1131/1968 – pentru delimitarea administrativ-teritorială a municipiilor, orașelor și comunelor din județul Bacău, capăt de cerere care vizează tocmai identificare și stabilirea în mod corect a acestei limite de hotar.

Recurentul – reclamant a arătat că este greșită și interpretarea potrivit căreia în cadrul unui litigiu referitor la stabilirea limitei de hotar calitate procesuală ar avea doar cele două unități administrativ teritoriale. în speța dedusă judecății, litigiul nu se datorează unei intrări abuzive a comunei Cașin în limitele administrativ-teritoriale ale municipiului Onești, ci este născut din culpa autorităților pârâte: A.N.C.P.I., CNGFT și O.C.P.I. Bacău, care, fără să vegheze la respectarea limitelor administrativ teritoriale așa cum au fost reglementate prin Legea nr.2/1968 și în lipsa unei alte legi de delimitare, au înregistrat în evidențele lor limite administrativ-teritoriale diferite în perioada ulterioară anului 1968, fapt ce a condus la modificarea acestor limite după anul 1977 (Harta Județului Bacău, scara 1/325000 din anul 1977, editată de Institutul de Geodezie, Fotogrametrie, Cartografie și Organizarea Teritoriului, dovedește limita susținută de municipiul Onești).

Calitatea procesuală a A.N.C.P.I., CNGFT și O.C.P.I. Bacău este justificată în orice litigiu care vizează operațiuni de delimitare teritorială cu atât mai mult cu cât, prevederile art.10 alin. (2) din Legea nr.7/1996 a cadastrului și publicității imobiliare, Republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc: *Lucrările tehnice de cadastru se realizează utilizându-se reprezentarea grafică a limitelor unităților administrativ-teritoriale,*

precum si a limitelor intravilanelor, deținute de oficiile teritoriale.

În fine, recurentul – reclamant a arătat și explicat detaliat că instanța de fond a reținut situația de fapt, referitoare la delimitarea cadastrală, în condițiile în care a depus la dosar documente (hărți și; planuri topografice) atât anterioare cât și ulterioare anului 1968 tocmai pentru dovedirea continuității trupului în litigiu în limitele administrativ-teritoriale ale municipiului Onești, iar pe de altă parte, am dovedit cu acte din perioada 1884 -1977 ca această suprafață de teren apare înscrisă în documente ca aparținând municipiului Gh.Gheorghiu-Dej (acum Onești).

Prin întâmpinare, Ministerul Administrației și Internelor a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, arătând că prin acțiune nu a fost atacat un act administrative în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, ci un document tehnic, preliminar, care va sta la baza legii prin care se va aproba harta în format digital, în cadrul procedurii derulate în temeiul Ordinului nr.534/2001 privind aprobarea Normelor tehnice pentru introducerea cadastrului general, cu modificările și completările ulterioare, după stabilirea limitelor unităților administrativ-teritoriale de către comisiile numite în acest scop prin ordinele prefecților, Ministerul Administrației și Internelor, prin Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, va propune actul normativ de promovare a hărții în format digital cu limitele administrativ-teritoriale ale României.

Intimatul – pârât Centrul Național de Cartografie (fost Centrul Național de Geodezie, Cartografie, Fotogrammetrie și Teledetecție) a arătat, prin întâmpinarea sa, că soluția atacată este legală, instanța de fond reținând corect că operațiunea de delimitare administrativ – teritorială a fost concepută de legiuitor doar cu rol de recunoaștere și

identificare reciprocă a hotarelor existente, așa cum se regăsesc în partea descriptivă a Legii nr. 2/1968, iar nu cu scopul stabilirii de noi limite administrative, și că într-un litigiu care are ca obiect stabilirea liniei de hotar, calitate procesuală au doar unitățile administrativ – teritoriale ale căror hotărâre sunt lezate.

De asemenea, a arătat că delimitarea unităților administrativ – teritoriale, care implică stabilirea limitelor teritoriale în cadrul cărora ființează și își exercită competența autoritățile publice, este atributul puterii legislative, care o poate reglementa numai prin lege organică.

La rândul său, Agenția Națională de Cadastru și Publicitate a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, făcând referire la cadrul normativ care reglementează problema delimitării unităților administrativ – teritoriale: Legea nr. 2/1968, privind organizarea administrativă a teritoriului Republice Socialiste România, art. 22 din Legea administrației publice locale, art. 10 și 11 din Legea cadastrului și publicității imobiliare și Ordinul nr. 538/2001, prin care ministrul administrației publice a aprobat Normele tehnice pentru aprobarea cadastrului general.

Intimata – pârâtă U.A.T. Cașin nu a formulat întâmpinare conform art. 308 alin. (2) C.proc.civ., dar a depus la dosar concluzii scrise, prin care a arătat că instanța de fond a contestat corect inadmisibilitatea acțiunii.

În acest sens, a arătat că limitele administrativ – teritoriale pot fi reglementate exclusiv prin lege și că, în speță, a fost inițiată procedura de delimitare conform Normelor tehnice aprobate prin Ordinul ministrului administrației publice nr. 534/2001 și modificate prin Ordinul nr. 259/2010 al ministrului administrației și internelor, dar prin procesul – verbal nr. 67 din 26.01.2011,

portuirea de hotar dintre Municipiul Onești și Comuna Cașin, în zona Andrășești, a fost declarată în litigiu, conform pct. 4.2.20 lit. a) din Normele tehnice.

A mai arătat că recurentul – reclamant a investit Tribunalul Bacău cu o cerere privind respectarea delimitării teritoriale stabilite prin Lege nr. 2/1968, înregistrată cu nr. 17xxx/110/2011, cerere a cărei judecată a fost suspendată până la judecarea litigiului de față.

Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând cauza prin prisma criticilor formulate de recurentul – pârât și a prevederilor art. 304¹ Cod procedură civilă, ținând seama și de apărările intimaților, Înalta Curte a constatat că recursul este fondat, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

1.Argumente de fapt și de drept relevante

Așa cum rezultă din expunerea rezumativă cuprinsă la pct. I.1 din prezenta decizie, cauza de față a fost generată în contextul unui litigiu legat de stabilirea liniei de hotar dintre Municipiul Onești și Comuna Cașin.

Prima instanță a respins acțiunea ca inadmisibilă, cu argumentul principal că reclamantul pretinde ca pârâtii să respecte o anumită delimitare teritorială, fără a urma calea unei acțiuni care să stabilească linia de hotar, pe bază de acte și expertiză tehnică de specialitate.

În altă ordine de idei, instanța a reținut că autoritățile și instituțiile publice pârâte nu pot fi obligate să efectueze niște operațiuni administrative în evidențele pe care le gestionează, mai înainte de se soluționa litigiul principal referitor la stabilirea liniei de hotar dintre Municipiul Onești și Comuna

Cașin.

Instanța de control judiciar constată însă că prin demersul său reclamantul tinde la îndreptarea unor preținse erori și la operarea unor modificări în evidențele , hărțile și planurile cadastrale utilizate în procedura de stabilire a liniei de hotar dintre cele două unități administrativ – teritoriale, procedură administrativă aflată în curs de derulare, conform Normelor tehnice pentru introducerea cadastrului general, aprobate prin Ordinul ministrului administrației publice nr. 534/2001, așa cum au fost modificate prin Ordinul nr. 259/2010, publicat în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 815 din 7.12.2010.

Contrar concluziei primei instanțe, Înalta Curte constată că refuzul efectuării unor operațiuni administrative este circumscris prevederilor art. 8 alin. (1) teza finală din Legea nr. 554/2004, care, definind obiectul acțiunii în contencios administrativ, are în vedere și ipoteza refuzului de efectuare a unei anumite operațiuni necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.

Că dezlegarea chestiunii litigioase privind acuratețea evidențelor, planurilor și hărților cadastrale de la care s-a pornit în procedura de oficializare a limitelor unităților administrativ – teritoriale este necesară pentru soluționarea neînțelegerilor apărute la stabilirea liniei de hotar între municipiul Onești și comuna Cașin rezultă , conform pct. 4.2.20 din Normele tehnice menționate mai sus, rezultă și din măsura de suspendare a judecării cauzei ce formează obiectul dosarului nr. 17xx/110/2011 al Tribunalului Bacău, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, dispusă prin încheierea din data de 23.09.2011, în temeiul art. 244 pct. 1 C.proc.civ., până la soluționarea dosarului nr. 4xx/32/2011.

În întâmpinările formulate în recurs, intimații – pârâți Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară și Centrul Național de Cartografie au susținut, între alte apărări, că într-un litigiu privind delimitarea teritorială au calitate procesuală numai unitățile administrativ – teritoriale aflate în conflict juridic, dar Înalta Curte reține, în sensul celor arătate mai sus, că procesul de față vizează refuzul pretins nejustificat – de exercitare a unor atribuții statuate prin actele normative care le reglementează activitatea.

A stabili, pe baza probelor administrate dacă susținerile recurentului – reclamant privind existența unui refuz nejustificat de rezolvare a unei cereri sunt sau nu întemeiate este o chestiune ce ține de fondul cauzei, iar nu de regularitatea investiției instanței.

2.Temeiul legal al soluției adoptate în recurs.

Având în vedere toate considerentele reținute și în raport cu împrejurarea că prima instanță nu a cercetat fondul cauzei, în temeiul art. 312 alin. (1), (2) C.proc.civ. și al art. 20 alin. (3) teza finală din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte a admis recursul, a casat sentința și a trimis cauza, spre rejudecare, la aceeași instanță.